

[Geert-Jørgensen.]

ringen. Baade i Programtalen i Foraaret og nu, da den højtærede Statsminister aabnede Rigsdagen, nævnte han de forskellige Ting, hvormed han vilde mildne Arbejdsløsheden, og forleden sagde han her i Rigsdagen, at han vilde sørge for, at der blev lavet for 9 Mill. Kr. rullende Materiel til de danske Statsbaner, hvad der i høj Grad skulde tjene dertil. Regner man nu ud, hvad disse 9 Mill. Kr. vil betyde, saa kommer man til, at der kommer 2 220 Arbejdere i Arbejde, og jeg indrømmer, at det er meget godt, men naar vi staar overfor en Arbejdsløshed om Sommeren paa 26 000, der om Vinteren maaske stiger til det dobbelte, vil 2 220 Arbejdere ikke betyde noget i Retning af at løse Arbejdsløshedsproblemet. Lige saa lidt hjælper det, naar man nævner Istandsættelsen af Veje. De danske Landeveje er særdeles gode, kyndige Folk siger, at det er de bedste i Europa, og det vil kun kunne blive et Faatal af Mennesker, der kan sættes i Virksomhed med de Istandsættelser, der er nødvendige.

I det hele taget, alt dette med Iværksættelse af Nødhjælpsarbejder fra Statens Side vil intet eller saa godt som intet hjælpe paa selve Arbejdsløshedsproblemet. Vor Tro er, at Staten skal holde sine Fingre fra Erhvervslivet, for der gør Staten ingen Gavn, men kommer tværtimod til at optræde som Konkurrent overfor de skattebetalende Borgere, ja, ikke blot det, men ofte vil Staten ligefrem knuse et Erhverv. Jeg nævner det Forsøg, der blev gjort paa at sætte en privat Automobilfærge i Gang over Store Bælt. Der var hæderlige Borgere, der vilde drive et hæderligt Erhverv, at transportere Medborgeres Automobile over Store Bælt, naturligvis for Betaling, men aldrig saa snart har hæderlige Borgere prøvet paa at sætte et hæderligt Erhverv i Gang, før de slumrende Statsbaner pludselig vaagner og vil hundse og knuse dem, og saa endelig vil Staten selv sætte en Færge i Gang over Store Bælt. Det kunde Staten jo have gjort for længe siden, men nu, da Borgerne selv vil tage Sagen op, maa de ikke gøre det.

Og jeg nævner en anden Sag; jeg nævner Statens Forsøg paa at kvæle et saa hæderligt Erhverv som Rutebilerhvervet. Jeg minder om det Nødskrig, der forleden Dag

kom fra Nordfyn, hvor danske Skatteborgere ærbødigst beder Rigsdagen, bønfalder Rigsdagen om at faa Lov at beholde deres Ruteautomobiler. Jeg følte det paa mit Folks Vegne som en Skam, at man skulde være nødt til at gaa Tiggergang til den danske Rigsdag for at spørge, om man nu ogsaa paa almindelig hæderlig Vis maatte færdes paa de danske Veje, om man maatte køre paa Vejene paa den Maade, man nu en Gang selv fandt formaalstjenlig. At danske Mennesker skal gaa Tiggergang til den danske Rigsdag derom, betyder det samme som, at Rigsdagen har sat Trællemærket paa det danske Folk og Foden paa dets Nakke, og jeg forstaar ikke, at det danske Folk vil finde sig deri; jeg forstaar ikke, at ikke det ryster dette Trællemærke af sig ved at sende de Politikere hjem, der vover paa den Maade at trælbinde det danske Folk. De Rigsdagsmænd, som har Lyst til at være Slavefogder, fortjener ikke at være Folkets Repræsentanter. Men det danske Folk er ilde stedt, thi i Kraft af den Valglov, vi har, er det saa uhyre vanskeligt at ryste Rigsdagsmænd af sig; de bider sig fast som Iglar, og det er uhyre vanskeligt at blive af med dem. I Kraft af den bestaaende Valglov gælder det for de allerfleste Vælgere her i Landet, at de slet ikke har Valgret, men i det højeste Stemmeret, de maa stemme paa de Mænd, som andre bestemmer, at der skal stemmes paa, og det synes ikke i særlig høj Grad at være politisk Frihed. Derfor agter ogsaa Danmarks Retsforbund og vor Gruppe i denne Sal at stille Forslag om en ændret Valglov, saaledes at de danske Borgere igen kan blive frie og frit vælge deres Repræsentanter paa Tinge.

Dernæst skal jeg gøre nogle faa Henstillinger til det højtærede Ministerium. Først har jeg en Henstilling til den højtærede Socialminister. Jeg vilde gerne henvende den højtærede Ministers Opmærksomhed paa Børneloven af 30. Juni 1919, Lov Nr. 420, om forebyggende Børneforsorg. Ifølge denne Lov yder Staten et Beløb af 250 000 Kr. aarligt, som stilles til Raadighed for Kommuner eller Privatinstitutioner og Personer, der allerede har oprettet eller opretter og driver Vuggestuer, Smaabørnsasyle, Børnehaver, Dagarbejdsskoler eller Fritidshjem. Statstilskuddet